

20 — Porodica na okupu

- "Probudi se. Čuješ li? Probudi se!"

Svest mu se polako vraća. Prigušeni ženski glas ga je trgao iz nesvesti. Otvara oči i njegovom pogledu se polako od potpune zamućenosti vraća usredotočenost. Ne sasvim ali dovoljno da raspozna određene oblike oko sebe. Pokušaj da pomeri neki deo tela dovodi do iznenađujućeg zaključka jer je upravo dovoljno povratio svest da bi shvatio u kakvoj se situaciji nalazi. U kakvoj se situaciji nalaze. Noge nisu osetile tlo. Na par metara udaljenosti jedno od drugo bili su obešeni za ruke starim lancima. Starim ali i dalje dovoljno čvrstim da bi osujetili svaku pomisao na to da bi i jedna karika mogla da se prekine. Na licima su oboje imali sive pamučne vreće sa isečenim, malim otvorima za oči.

- "Konačno. Moramo... moramo da..."

Pre nego što je uspela da se sabere dovoljno da bi završila misao, jedina vrata prostorije se otvaraju uz glasnu škripu. Iz potpunog mraka se čuje par koraka a zatim crna silueta dobija živahne boje. Osoba obučena u kostim klovna ulazi u prostoriju. Plastična maska bele boje sa nekoliko crvenih i plavih tačkica na mestu obraza sakriva lice u potpunosti izuzev dva mala otvora za oči koji su takvi da nije moguće ni proceniti boju očiju. U levoj ruci, na dva prsta drži male makaze. Ništa smešno u vezi ovog klovna. Naprotiv, veoma uznemiravajuće prisustvo. Sporim koracima im se približio i stao ispred muškarca, posmatrajući ga. Ispod maske se čuje disanje a zatim kao kroz zatvorene usne se iznenada začuje tihi smeh obojen dubokim glasom koji jednako iznenada prestaje. Okreće se ka devojci. Bila je mlada i zgodna i bila je u donjem vešu koji je beo kada je čist ali je sada žuto-siv. Jecala je. Koprcala se panično tako obešena za ruke. Čim joj je prišao, sledila se i njihanje je polako prestajalo. Disala je ubrzano a srce panično lupalo. Muškarac je sve to posmatrao i želeo je da vikne nešto. Ali nije imao glas.

- "Šta je najgora stvar koju si učinila u svom životu?" upitao je klovn svojim tihim ali dubokim i prigušenim glasom. - "Jedna stvar koju si učinila za koju zaslužuješ pakao. Želim da misliš na to." Polako je podigao makazice i vrhom prešao preko njenog blago izraženog, zaobljenog stomaka iako je na telu imala skoro pa nula posto sala. Zatim je makazice zabio u njega skroz do svojih prstiju. Na samo deo sekunde je delovalo kao da devojka želi da vikne neku reč koja počinje na slovo N ali je vrisnula tako jako da je postalo jasno da je van prostorije u kojoj su se nalazili bio dug hodnik. Eho njenog vriska se održao nekoliko sekundi a zatim je napravila niz od još nekoliko kraćih. Ubodi nisi bili preterano duboki jer makaze nisu bile velike ali je jedan sledio za drugim, svaki naredni sve jači i brži. Nakon oko deset uboda nasu-mice raspoređenih po stomaku u potpunosti je izgubila svest. Muškarac je sve to posmatrao u razumljivom šoku. Najviše ga je brinula gotovo izvesna pretpostavka da to ili bar nešto slično čeka i njega. Glas mu se i dalje nije vraćao ali u sebi je vrištio i molio i proklinjao i plakao sve u isto vreme. Hteo je da se prodere "Ti sadističko kopile! Kurvin sine!" ali nije bio u stanju da tu uradi.

- "Nisi zadovoljan mojim radom?"

Postavljeno pitanje ga je sledilo. Zaprepastilo. Očigledno je bilo dovoljno da bi nešto shvatio. Nije uputio pogled ka onome ko mu se obraćao već je zurio u sada već mrtvo telo devojke krvavog stomaka. Prepoznao ga je. Prepoznao je nju. Bio je u neverici.

- "Reci mi; posle ovoga, da li je sve jasno?" - bilo je sledeće pitanje osobe iza maske.

"Da." - mirnim glasom je odgovorio. Kada se konačno smirio i glas se vratio. Da je želeo mogao je i da peva. Ali naravno da mi do toga nije ni najmanje bilo.

- "Naravno. A šta će biti dalje, na tebi je da odlučiš."

Da odluči...Kakve li iluzije izbora. Ne. Sve je bilo kristalno jasno.

- "I izvini zbog ovog ali... Za svaki slučaj."

Rekao je kao što bi neko nakon napornog dana na poslu procedio kroz usne "Konačno je gotovo. Sad mogu kući." Prišao mu je i po kratkom postupku uputio snažan udarac pesnicom u glavu. I više nego dovoljno jak da ga onesvesti.

....

- "Probudi se. Hej! Ajde."

Ovo mu je već bilo poznato. Ponovo je pokušao da pomeri telo ali ono ovoga puta nije visilo. Bio je na kauču. U svom stanu. Iznad sebe je video svoju ženu koja ga je držala za rame. Svoju lepu, mladu ženu obučenu u poslovni komplet.

- "Šta ti se dogodilo sinoć?" upitala je. "Ostavim te samog na par dana i zateknem na kauču razbijene glave."

Imao je veliki tufer i zavoj na glavi.

- "Ma, znaš da ovo nije ništa novo. Možeš i sama zamisliti. Tako ti je to kada se udaš za sportistu." - odgovorio je a zatim ustao i otišao do ogledala. Pošla je za njim. "Polako. Šta si odlučio? Da li si rešio situaciju sa onom tvojom?" upitala je hladnim glasom. Dok se posmatrao u ogledalu mirno je rekao - "To je gotovo. Vas dvoje ste mi jedini bitni. Znam da nisam smeo da joj dozvolim da to uradi. Da me ucenjuje situacijom."

Bilo joj je drago da sve to čuje. To je bilo upravo ono što je želela i što joj je bilo potrebno da čuje; "Konačno da i to rešimo." rekla je uz uzdah olakšanja a zatim se uputila nazad u sobu.

Okrenuo se ka vratima kupatila i uputio pitanje "Da li se i on vratio kući?"

- "Jesam tata." Odgovorio je sin koji je u tom trenutku izašao iz svoje sobe. "Koncert je bio više nego uspešan. A i posle koncerta je bilo zanimljivo." Lepo građen momak od dvadesetak godina. Prošao je pored kupatila,

uputio ocu osmeh a zatim otišao u dnevnu sobu gde je mama raspakivala svoje koferne. Zagrlio ju je i poljubio na obraz. "Drago mi je što smo ponovo svo troje zajedno." rekao je. Na stolu koji se nalazio na sredini sobe bio je mali bonsai a uz njega makaze. Čiste. Male. makaze. Seo je i uzeo ih u ruke. Počeo je da podkresiva grančice i listove drvceta.

Dok je slagala odela posmatrala ga je kako pažljivo doteruje biljku. Pomislila je u sebi; - "Boljeg sina ni poželeti ne bih mogla."

- "Napreduješ." uputila mu je pohvalu.

Bilo mu je drago da to čuje.

- "Da. Napredujem. Da li si zadovoljna mojim radom?"